

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása – Tizenhatodik szám

A hét mennydörgés feltárása: A Jelenések könyvének és a rejtett történelemnek prófétai elemzése

Jeff Pippenger
2023-11-15

Bemutattuk már azoknak a prófétai eseményeknek a sorrendjét, amelyeket a hét mennydörgés rejtett története azonosít, s amelyet a Jelenések könyvének tizenegyedik–tizenharmadik fejezetei ábrázolnak. Még nem jutottunk el azonban e események kibontakozásának ahhoz a pontjához, ahol egymásra vetítjük a protestantizmus szarvának és a republikánizmus szarvának történetét. Arra sem készítettünk még elő értelmezési alapot, hogy pontosan meghatározzuk az iszlám szerepét az Éjféli Kiáltás üzenetében. Van azonban egy igen fontos igazság, amely ezekhez az eseményekhez kapcsolódik, s amely azonosítja, mit kell tennie az embernek, amikor megérti a most felbontásra kerülő igazságokat. A Jelenések áldása magában foglalja annak felelősségét, hogy „megtartsuk” azokat a dolgokat, amelyek meg vannak írva.

A történelemnek az a vonulata, amelynek pecsétje most feltöretik, Isten teremő erejét közvetíti azoknak, akik meghallják, olvassák és megtartják mindazt, ami abban meg van írva. Ezért itt az ideje, hogy eltávolodjunk Ésaías utolsó prófétai elbeszélésének, valamint a Jelenések könyve tizenegyedik–tizenharmadik fejezeteinek vizsgálatától, hogy megállapítsuk annak jelentőségét, hogy Illés és Mózes „három és fél napig” holtan feküdtek az információs szupersztráda utcáján, amely a halott, száraz csontok völgyén halad keresztül. Most pedig „a puszta” szimbolikáját fogjuk azonosítani.

Az előző cikkben azonosítottuk annak az eseménysornak négy prófétai tanúját, amelyet a hét mennydörgés rejtett története állapít meg. Krisztus képmásának vonalát, a két tanú vonalát, a fenevad képmásának vonalát és az északi király hamisítványának vonalát.

Az északi hamis király történeti vonalának második fele a pápaság 538-ban történt hatalomra emelésével kezdődik. Ezt követően a pápaság, az északi király lelki értelemben vett hamis megfelelője, ezerkétszázhatvan éven át taposta el a lelki Jeruzsálemet és a lelki Izraelt.

És fegyver élére hullanak, és fogságba hurcoltatnak minden nemzet közé; és Jeruzsálemet a pogányok tapodják, mígnem beteljesednek a pogányok idei. Lukács 21:24.

János azt a parancsot kapta, hogy mérje meg mind a szentélyt, mind a sereget, de azt is megparancsolták neki, hogy hagyja ki az udvart, mert azt a pogányoknak adták ezerkétszázhatvan évre.

És adaték nékem egy vesszőhöz hasonló nád; és az angyal odaállt, mondván: Kelj fel, és mérd meg az Isten templomát, és az oltárt, és azokat, akik abban imádják őt. De a templomon kívül levő pitvart hagyd ki, és ne mérd meg; mert a pogányoknak adatott: és a szent várost tapodni

fogják negyvenkét hónapig. Jelenések 11:1, 2.

János és Lukács tanúsítják, hogy a pogányok „megtapossák” „Jeruzsálemet” „negyvenkét hónapig”. János meghatározza az időtartamot, Lukács pedig kijelöli e történet végpontját. E két tanú Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében felvetett kérdéssel foglalkozik.

Akkor hallék egy szentet, aki szólt; és egy másik szent így szólt ahhoz a bizonyos szenthez, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, amely mind a szenthelyet, mind a sereget tapodásra adja? Dániel 8:13.

A szentélynek és a seregnek megtiprása időtartamára vonatkozó kérdés két pusztító hatalmat azonosít, amelyek véghezviszik Jeruzsálem megtaposását, amelyet Dániel „szentélyként”, valamint „seregként” is ábrázol. E vers helyes, alapvető értelmezése J. N. Andrews megfogalmazásában az, hogy a vers két pusztító hatalmat jelöl meg, amelyek mind a szentélyt, mind a sereget megtaposták. Az első, a versben azonosított pusztító hatalom a pogányság, a második pedig a pápaság. A „sereg” szó Dániel kifejezése arra, amit János a templomban, vagyis Jeruzsálemben levő „imádókként” azonosít.

„KÉT „PUSZTÍTÁS” VAN DÁNIEL 8-BAN. — Ezt a tényt Josiah Litch oly világossá teszi, hogy az ő szavait közöljük:”

„A „mindennapi áldozat” az angol szöveg jelenlegi olvasata. Az eredetiben azonban semmi efféle, mint áldozat, nem található. Ezt mindenfelől elismerik. Ez a fordítók által hozzátoldott magyarázó betoldás vagy értelmezés. A helyes olvasat ez: „a mindennapi és a pusztító vétek”, ahol a mindennapi és a vétek az „és” által kapcsolódik össze; a mindennapi pusztítás és a pusztító vétek. Két pusztító hatalomról van szó, amelyeknek el kellett pusztítaniuk a szentélyt és a sereget.” — Prophetic Expositions, 1. kötet, 127. oldal.

Nyilvánvaló, hogy a szentélyt és a sereget a mindennapi és a pusztító vétek által kellett megtapodni. A 13. vers gondos olvasása ezt a pontot eldönti. És ez a tény egy másikat is megállapít, tudniillik: hogy ez a két pusztítás az a két nagy forma, amelyek alatt Sátán megkísérelte felforgatni Jehova imádatát és ügyét. Miller úr megjegyzései e két kifejezés jelentéséről, valamint az az eljárás, amelyet ő maga e jelentés megállapítására követett, a következő cím alatt kerülnek bemutatásra:

„A KÉT PUSZTÍTÓ UTÁLATOSSÁG A POGÁNYSÁG ÉS A PÁPASÁG”

„Tovább olvastam, és nem találtam más esetet, amelyben ez [a mindennapi] előfordult volna, csak Dánielnél. Ekkor [egy konkordancia segítségével] elővettem azokat a szavakat, amelyek vele kapcsolatban álltak: „elvenni”; elveszi „a mindennapit”; „attól az időtől fogva, hogy a mindennapit elveszik”, stb. Tovább olvastam, és azt gondoltam, hogy nem talállok világosságot a szövegre; végül eljutottam a 2 Thesszalônica 2:7, 8-hoz. „Mert a törvénszegés titkos bűne már munkálkodik; csak hogy annak, aki most feltartóztatja, addig kell ezt tennie, amíg el nem vétetik az útból, és akkor megjelenik az a gonosz”, stb. És amikor ahhoz a szöveghez értem, ó! milyen világosnak és dicsőségesnek tűnt fel az igazság! Ott van! Ez „a mindennapi”! Nos hát, mit ért Pál azon, hogy „aki most feltartóztatja”, vagyis akadályozza? „A bűn emberén” és „a gonoszon” a pápaság értendő. Nos, mi az, ami akadályozza, hogy a pápaság megjelenjék? Hát

a pogányság; tehát „a mindennapinak” pogányságot kell jelentenie.” —Second Advent Manual, 66. oldal.” J. N. Andrews, The Sanctuary and the 2300 Days, 33, 34.

A Leviticus huszonhat „hétszeresének” beteljesedéseként a pogányság ezerkétszázhatvan éven át taposta a szenthelyet és a sereget, majd a pápaság ugyanazt a munkát végezte további ezerkétszázhatvan éven át. A pápaság Lukács és János szerint ezerkétszázhatvan éven át taposta Jeruzsálemet, mígnem 1798-ban a pápaság megkapta halálos sebét. Ha 1798-ból levonunk ezerkétszázhatvan évet, 538-hoz jutunk. Ha 538-ból levonunk ezerkétszázhatvan évet, Kr. e. 723-hoz jutunk, amikor Asszíria, az északi király szó szerinti megfelelője abban az időben, Izrael északi királyságát rabságba vitte.

János csak arra az ezerkétszázhatvan évre utal, amely alatt a pápaság megtaposta a szenthelyet és a sereget, Lukács azonban mindkét ezerkétszázhatvan éves időszakot tárgyalja, amely alatt a pogányság és a pápaság megtaposta Jeruzsálemet, mert ezt mondja: „amíg a pogányok ideje be nem teljesedik.” Lukács Jeruzsálem megtaposását egynél több „időként” azonosítja, mert azt a pogányok „idejei” beteljesedésének nevezi.

Természetesen 1856-ban a millerita adventizmus laodiceaivá lett, és hét évvel később elvetették a 3Mózes 26 „hét idő”-re vonatkozó igazságát, ezért az adventizmus számára lehetetlen meglátnia ezeket az egyszerű bibliai tényeket. Az a tény, amelyet azonosítok, az, hogy a hét mennydörgés rejtett története, amely három jelzőpontot azonosít, valamint egy időszakot az első és a második jelzőpont között, majd egy második időszakot a második és a harmadik jelzőpont között, meg van jelenítve a hamis északi király prófétai vonalán belül.

Ez a vonal Kr. e. 723-ban kezdődött, amikor Izrael északi királysága szolgaságba került Asszíria királyának kezétől, aki szó szerinti északi király volt. Azután 538-ban a lelki északi király hatalomra jutott, és ezt követően további ezerkétszázhatvan éven át tapodta a lelki Jeruzsálemet, mígnem 1798-ban halálos sebet kapott. Kr. e. 723-tól 538-ig azok a hatalmak, amelyek Izraelt alávetettségben tartották, mindvégig pogány hatalmak voltak.

Krisztus vonala azonosítja az északi valódi király felkenetését az Ő keresztségekor, a 27. évben, és ezerkétszázhatvan prófétai nappal később megfeszítették. Tanítványai ezután felhatalmazást kaptak arra, hogy az északi valódi király üzenetét hirdessék, egészen István megkövezéséig, a 34. évben. Krisztus szolgálatának teljes ezerkétszázhatvan napja alatt az egyetlen alkalom, amikor nem gyalog járt, az volt, amikor a diadalmas bevonuláskor bevonult Jeruzsálembe. Ennélfogva ezerkétszázhatvan napon át taposta Jeruzsálemet, miként tanítványai is a keresztség után. Mindkét vonal, a hamis északi királyé és Krisztusé, az északi valódi királyé, ezerkétszázhatvan napon át taposta Jeruzsálemet és a sereget.

A pogányság a szó szerinti zsidók földi szentélyszolgálatbéli istentiszteleti rendszerének hamisítványa volt, a pápaság pedig a lelki zsidók mennyei szentélyszolgálatának hamisítványa. A pogányság ezerkétszázhatvan éve párhuzamban állt Krisztus ezerkétszázhatvan napjával, a pápaság ezerkétszázhatvan éve pedig párhuzamban állt a tanítványok ezerkétszázhatvan napjával.

A két sor mindegyike a hét mennydörgés rejtett történetének azonos prófétai szerkezetét tartalmazza, amelynek nyilvános felnyitása 2023 júliusában kezdődött meg. A felnyitás részben a Millerita mozgalom első csalódásának felismerése által valósult meg. Első csalódásuk egy időszakot vezetett be, amelyet a tíz szűzről szóló példázat „késedelem idejének” nevez. A „késedelem ideje” a New Hampshire állambeli Exeterben tartott táborgyűlésen ért véget, amikor az Éjféli Kiáltás üzenete teljesen megszilárdult. Az exeteri táborgyűlés lett a második útjelző, amely ezután egy olyan időszakot vezetett be, amelyben az Éjféli Kiáltás üzenetét hirdették, mígnem elérkezett az ítélet harmadik útjelzője és az utolsó csalódás.

A három útjelző az első csalódás, az Éjféli Kiáltás üzenete és az utolsó csalódás volt. E három útjelző összhangban áll a héber „igazság” szóval, amely a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjét jelképezi. Az, hogy az első és az utolsó egyaránt csalódások, az Alfa és Ómega kézjegyét jelképezi.

A millerita történelemben nincs a ezerkétszázhatvan napnak közvetlen megfelelője, a millerita történelem mégis az első mozgalom története, és ezért az utolsó mozgalmat jelképezi. Az utolsó mozgalomban az első csalódás története 2020. július 18-án kezdődött, és ezt a Jelenések könyve tizenegyedik fejezete szemlélteti. A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében a két tanú megöletik, ami az utolsó mozgalomban az első csalódást jelzi, amelyet az első mozgalom előképezett.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében a csalódás egy ezerkétszázhatvan napos időszakot vezetett be, amely alatt holttestük az utcán hevert, s ezzel megjelölte a példázat késedelmének idejét. Feltámadásukkor ugyanabban az órában emeltetnek fel jelként, mint a vasárnaptörvény ítélete. A két tanú története egy jelképes, ezerkétszázhatvan napos időszakot foglal magában.

A harmadik angyal mozgásának részletei a hét mennydörgés rejtett történetében sokkal több meghatározottságot adnak, mint a többi párhuzamos vonal, ám a harmadik angyal vonala, az északi király igaz vonala és az északi király hamisított vonala egyaránt ugyanazokkal a prófétai jellemzőkkel rendelkezik: egy kezdőponttal, amelyet egy időszak követ, amely egy középpontig tart, majd ezt egy olyan időszak követi, amely az ítéletig ér a végpontra.

Az ezerkétszázhatvan nap a hét mennydörgés rejtett történetének egyik alapvető eleme. Az ezerkétszázhatvan nap a Jelenések könyve tizenkettedik fejezetében „pusztaként” van jelképezve.

Az asszony pedig a pusztába menekült, ahol Istentől készített helye volt, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napon át. Jelenések 12:6.

Az egyház a pusztába menekült, hogy elkerülje a pápai hatalom taposását ezerkétszázhatvan éven át. A tizenegyedik vers újabb tanúbizonyságot tesz erről.

Az asszonynak pedig adatott a nagy sas két szárnya, hogy a pusztába repüljön, az ő helyére, ahol tápláltatik ideig, időig és fél időig a kígyó színe előtt. Jelenések 12:14.

Az egyház ezerkétszázhatvan éven át menekült a sárkány és a pápaság üldözése előtt; ezért a „puszta” az ezerkétszázhatvan nap jelképe. Ez a szám közvetlenül hétszer fordul elő Dániel és a

Jelenések könyvében, de az Írásokban több más módon is megjelenik. Minden esetben a Leviticus huszonhat „hét idejét” jelképezi.

Akár a pogányság tiporta meg a szentélyt és a sereget Kr. e. 723-tól 538-ig, akár a pápaság tiporta meg a lelki Jeruzsálemet és az ott levő imádókat, ez Isten népe szétszórásának szemléltetése volt, amelyet az idézett elő, hogy Isten népe megszegte a „föld szombatjai” szövetségét, amint azt Mózes harmadik könyvének huszonötödik és huszonhatodik fejezete bemutatja. A huszonhatodik fejezetben ezt Isten szövetségének peres ügyeként nevezi meg.

És fegyvert bocsátok reátok, amely bosszút áll szövetségem ügyéért; és amikor összegyűltök városaitokban, dögvészt bocsátok közétek, és ellenség kezébe adatok. 3Mózes 26:25.

Az Isten szövetsége elleni lázadás hozta Isten népére azt a szolgaságot és szétszórását, amelyet az „én szövetségem miatti perpatvarként” ábrázol az Írás. Annak a büntetésnek a meg nem értése, amelyet Dániel Mózes „átkának” és „esküjének” nevez, s amelyet „az én szövetségem miatti perpatvarként” is említ, megvakítja az embert Krisztus munkájának mélyebb értelmének meglátására, amint az Dániel könyve kilencedik fejezetében van bemutatva. Ellen White írásaiban Isten népének következetes értékelése, amikor laodíceai vakságban vannak, az, hogy nem tudnak „az októl az okozatig érvelni”. Megvallhatod, hogy érted a sötét középkor ezerkétszázhatvan évét, de ha nem ismered annak a letiprásnak az „okát”, vak vagy.

És egy hétre megerősíti a szövetséget sokakkal; és a hét felén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok szárnyán pusztító jön, mígnem a végzés beteljesedik, és a megállapított pusztulás rázúdul a pusztaságra. Dániel 9:27.

Krisztus szövetségmegerősítése közvetlen kapcsolatban áll „az Ő szövetségének perlekedésével”. Az „átok” időtartama kétezer-ötszázhusz év volt, és annak az időnek a tartama, amely alatt Krisztus ugyanezt a szövetséget megerősítette, kétezer-ötszázhusz nap volt. Összhangban a héber „igazság” szóval, amely a hét mennydörgés rejtett történetének szerkezetét adja, annak a prófétai hétnek, amelyben Krisztusnak meg kellett erősítenie az Ő szövetségét, három útjelzője volt, amelyeket a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűje jelképez.

A hét első útjelzője az Ő keresztsége volt, a második útjelző a keresztség volt, az utolsó pedig István halála. Ha valaki megtagadja, hogy meglássa Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét idejét”, miként a mennyei angyalok William Millert arra vezették, hogy meglássa a „hét időt”, azzal kizárja annak lehetőségét, hogy teljesen megértse éppen azt a próféciát, amelyben Krisztus kiontotta vérért, és megerősítette éppen azt a szövetséget, amelyet az Ő szó szerinti ókori népe elvetett. Mindenki, aki végül üdvözülni, csupán a „valóság” részleges és töredékes ismeretével fog rendelkezni. De senki sem üdvözülni, aki szándékosan megtagadja, hogy meglássa a „valóságot”. Csak egyetlen út vezet az Atyához, mégpedig Jézus által, és Jézus a „valóság”.

Ezen érdemes elgondolkodni, mert a Leviticus huszonötödik és huszonhatodik fejezetének szövetségére vonatkozik. A „hétszeres idők” „átka” azért szállt az ősi, szó szerinti Izraelre, mert nem voltak hajlandók érvényre juttatni a föld nyugodni hagyására vonatkozó rendelkezéseket, és betölteni a jubileumra adott utasításokat. Ez mulasztásos bűn volt. Az átok azért jött rájuk, mert

elmulasztották azt a cselekedetet, amelynek megtételére parancsot kaptak, nem pedig azért, mert közvetlenül megszegtek volna valamely parancsolatot, például: ne ölj, vagy: ne lopj. Egyszerűen figyelmen kívül hagyták a föld nyugodni hagyásával kapcsolatos rendelkezéseket. Azok az adventisták, akik egyszerűen nem fogadják el a „hétszeres időket” (amelyek felfedezésére az angyalok William Millert vezették), mert bármilyen megszengetetlen okból kifolyólag egyszerűen soha nem szántak időt arra, hogy az igazságot valóban megvizsgálják, ugyanannak a mulasztásos lázadásnak a fajtáját valószínűsítik meg azáltal, hogy semmibe veszik ugyanazt a szövetségi kijelentést, amelyet az ősi, szó szerinti Izráel semmibe vett. A kezdet szemlélteti a véget.

A Jelenések könyve tizenkettedik fejezetében szereplő ezerkétszázhatvan nap, amelyet „pusztaságként” azonosít, a „hét idő” jelképe. Krisztus szolgálatának ezerkétszázhatvan napja és a tanítványok szolgálatának ezerkétszázhatvan napja egyaránt azt a teljes hetet jelképezi, amely alatt a szövetség megerősített. Mind az az ezerkétszázhatvan év, amely alatt a pogányság taposta Isten népét, mind az az ezerkétszázhatvan év, amely alatt a pápaság taposta Isten népét, Mózes átkának teljes „hét idejét” jelképezi.

A Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, ezerkétszázhatvan nap után, a holt csontok életre kelnek, hogy szövetségre lépjenek mint a száznegyvennégyezer. Ám ahhoz, hogy ezt a szövetségi kapcsolatot megvalósítsák, kötelesek betölteni a szövetség feltételeit, miként Dániel is tette a kilencedik fejezetben. A „hét idő” szövetségének feltételei meghatározott útmutatást tartalmaznak azok számára, akik az ellenség földjén találják magukat. Amikor azok, akik felébrednek annak valóságára, hogy szétszórattak, vissza kívánnak térni az Úrhoz, a Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezete útmutatást ad arra nézve, miként kell visszatérniük.

És akik megmaradnak közületek, elsorvadnak az ő hamisságukban ellenségeitek földjén; sőt atyáik hamisságaiban is velük együtt elsorvadnak. Ha majd megvallják az ő hamisságukat és atyáik hamisságát, hűtlenségüket, amellyel hűtlenné lettek irántam, és azt is, hogy ellenem jártak; és hogy én is ellenük jártam, és bevittem őket ellenségeik földjére; ha akkor körülméletlen szívük megalázkodik, és akkor elfogadják hamisságuk büntetését: akkor megemlékezem Jákóbbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, Ábrahámmal kötött szövetségemről is megemlékezem, és a földről is megemlékezem. 3 Mózes 26:39–42.

A „sorvadni” kifejezés az Írásokban azt jelenti, hogy valaki feloldódik, megromlik és felemésztetik. Sorvadni annyit tesz, mint holt, száraz csontokká hanyatlani. Az intés pedig a halált jelöli meg, mert azokat, akik állapotuk tudatára ébrednek, úgy ábrázolja, mint akik „ellenségeitek földjén” vannak.

Az utolsó ellenség, amely megsemmisítetik, a halál. 1Korinthus 15:26.

2020. július 18-án következett be az első csalódás a harmadik angyal mozgalmában. Ezt előképezte az összes többi első csalódás a szent prófétai reformvonalakban. Ezékiel harminchetedik fejezete az utolsó napokban élő Isten népét úgy azonosítja, mint akik feloszlottak, megromlottak és elemésztettek, mígnem egyszerűen a száraz, holt csontok völgyévé lettek. Az ellenség földjén vannak, amely a halál földje. A Jelenések tizenegyedik fejezetében a két tanút megölték, és ott

hagyták az utcán. Valamennyi próféta összhangban van egymással. Mózes ezért azokhoz szól, akik holtan fekszenek az utcán, amely Ezékiel völgyén húzódik keresztül. Csalódott állapotukban Jeremiás által kapnak útmutatást.

Azért ezt mondja az Úr: Ha megtérsz, visszafogadlak téged, és színem előtt fogsz állni; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám. Ők térjenek meg hozzád, de te ne térj őhözájuk. Jeremiás 15:19.

Jeremiás tudtára adatik, hogy ha Istenért kíván szólni, vissza kell térnie, és ennek során el kell választania az értékest a hitványtól. A szakasz összefüggései azonosítják, hogy a hitványak azok, akikhez nem szabad visszatérnie. Amikor a szakasz úgy ábrázolja őt, mint aki csalódott állapotában van, kijelenti, hogy egyedül volt.

Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, és nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezéd miatt, mert haraggal töltöttél el engem. Jeremiás 15:17.

Jeremiás nem a „csúfolódók gyülekezetében” ült, mert magában ült. Nem volt szabad visszatérnie az alávalókhoz, akik a csúfolódók gyülekezete. 1863-ban az adventizmus megkezdte visszatérését a „csúfolódók gyülekezetéhez”, amikor visszatért Babilon leányainak bibliai módszertanához, hogy elvesse Mózes „hétyszer” próféciaját. Jeremiás azonban konkrétan az utolsó napokról beszél, mint a millerita történelemről. Amikor a holt csontok völgyében levők felébrednek arra a tényre, hogy az ellenség földjén vannak, soha nem szabad visszatérniük azokhoz, akik örvendeztek halálukon az utcán. Az a csoport visszatérhet Jeremiáshoz, de ő nem térhet vissza hozzájuk.

Ám ha vissza kell térniük, akkor be kell teljesíteniük a Mózes által adott, a „hétyszeres időekkel” közvetlenül összefüggő rendelkezéseket is. Akik a Jelenések tizenegyedik fejezetében holtan fekszenek az utcán, három és fél napig halottak, ami prófétai értelemben a „puszta”.

Ezért a halottak kezdeti felébresztése olyan üzenet által megy végbe, amely a csontokat egybeszerkeszti, de azok még nem élnek. Ahhoz, hogy hatalmas sereggé váljanak, a négy szél üzenetére van szükség, amely a pecsételés üzenete. Az első üzenet, amely összegyűjti őket, egy „hang”-ból ered.

Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet, így szól Istenetek. Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy véget ért nyomorúságának ideje, hogy bűne megbocsáttatott; mert az Úr kezéből kétszeresen vett minden bűnéért. Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessetek a sivatagban országutat a mi Istenünknek. Minden völgy fölemelkedik, minden hegy és halom megalacsonyíttatik; ami görbe, egyenessé lesz, és az egyenetlen síksággá. Ézsaiás 40:1–4.

A hang a pusztaságból szól, amely a „hét idő” szétszóratásának jelképe. Ez a hang a pusztaságban van, mert Ezékielt is a holt csontok völgyébe vitték. Ő magából a völgyből tett bizonyosságot, nem távolból.

Az Úr keze rajtam volt, és kivitt engem az Úr Lelke által, és letett engem a völgy közepén, amely tele volt csontokkal. Ezékiel 37:1.

A völgy a három és fél nap pusztasága. A szózat ígérete az, hogy Jeruzsálem bűne megbocsáttatott, és hogy hadakozása véget ért. Az ígéret a száznegyvennégyezer elpecsételését ábrázolja, amely az utolsó napokban megy végbe. Ám bűnének megbocsátása azzal kapcsolódik össze, hogy minden bűnéért „kétszeresen” kapott. A Mózes által felkínált orvosság megköveteli nemcsak az ő bűneiknek, hanem atyáik bűneinek megvallását is. Ha teljesítik azt a parancsot, bűnük megbocsáttatik.

Ezeket az igazságokat a következő cikkben folytatjuk.

Bizony egész Izráel áthágta a te törvényedet, sőt el is hajolt, hogy ne hallgasson a te szavadra; ezért ránk zúdult az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának törvényében, mivel vétkeztünk ellene. És megerősítette az ő szavait, amelyeket ellenünk szólt, és bíránk ellen, akik ítélték felettünk, azzal, hogy nagy veszedelmet hozott ránk; mert az egész ég alatt nem történt olyan, amilyen Jeruzsálemmel történt. Amint meg van írva Mózes törvényében, mindez a veszedelem ránk jött; mégsem esedeztünk az ÚR előtt, a mi Istenünk előtt, hogy megtérjünk bűneinkből, és megértsük a te igazságodat. Dániel 9:11–13.